

Katmanlı Hayat

Hayat benim için çok da zorlu değildi. Hani anlatırlar ya, “Ben şu şu zorluklara göğüs gerdim.” ya da anlatmaya bile çekindikleri anıları vardır ya insanların, benim öyle anılarım olmadı.

Ama mutlu da değildim çoğu zaman. Kim bilir, belki başıma kötü bir şey gelmediğinden elimdekilerin ne kadar değerli olduğunu bilemedim...

Sanırım benim mutsuzluğumun asıl nedeni, hayat denen yapbozun sahip olmadığım tek büyük parçasının arayışı içinde olmamdı. O parça da hayatıma eklenince mutluluğu bulacak ve bir şey olmasın diye sıkı sıkı koruyacaktım.

O parçayı hâlâ arıyorum.

O parça ne mi? Hayata *anlam* katacak o özel kişi... Birlikte, hiç çekinmeden ve bundan gurur duyarak “biz” diyebileceğimiz o kişi.

&

Üniversitenin ikinci katmanı onunla başladı benim için. *Evre*’yle yani. Hayır, hayır; onu ilk gördüğümde âşık olmadım; aslında aşkın ilk görüşte olunacak bir şey olduğuna bile inanmıyorum. Evre hep yanımdaydı. Üniversitenin birinci katmanında da...

Bu da bizi birinci katmanına götürüyor hayatın...

İnsanlar yalnız kalmayı seçebilir mi? Buna inanmıyorum. “Yalnızım, mutluyum.” diyenlerin bu hali ya geçicidir ya bu kişiler yalan söylüyordur ya da kendilerini o derece inandırmışlardır ki bu düşünceye, ne kaçırdıklarının farkında değillerdir.

Böyle düşünüyorum.

Hayatımın birinci katmanı, iki sene öncesi... Üniversiteye yeni geldiğim ve dertlerimden, üzüntülerimden, hatalarımdan, kısacası kötü geçmişimden tam anlamıyla kurtulduğum tek an! Yeniden doğmuştum...

Bu güzel senemde Evre benim yanımdaydı hep. Ama sadece bir arkadaştı. İyi bir arkadaştı. Az vakit geçirmedi onulla! Hepsi birbirinden eğlenceli ve güzel anlardı... Kaç kişiyle hiçbir zaman çekilemeyecek bir senaryo üzerine günler boyu oturup kafa patlatabilirsiniz? Ya da kaç çılgın arkadaşınız şehrin ortasında sizinle beraber ‘selocan’ şapkası takacak kadar eğlenceli olabilir? Kaç kişiden imzalı Penguen’iniz olur ki? Hepsi birbirinden güzeldi. Bunlardan *aldığım tadı* unutmak mümkün mü?

Vakit böyle güzel güzel geçedursun, karşıma biri çıktı. Bana iyi davrandı. İlgilendi benimle. İlgimi çekti. Haydi, adına *Aslı* diyelim... Ondan hoşlanmaya başladım. Aslında biraz daha fazlasını hissettim... Bir şeyler yapmam gerekiyordu, ama çekiniyordum. Sanki o da bana karşı bir şeyler hissediyordu... Emin olmanın yolu yok ki! Hislerimi açtığımda geç kalmıştım. Yeterince bir şeyler hissetmiyormuş demek ki... Aslı'yı erkek arkadaşı ile başka bir dünyaya gönderirken hislerimi içime gömdüm.

O zamandan beri olmak istediğim Özgür olamadım ben.

Hayatımın birinci katmanına başlarkenki ben değildim artık. Açtığım bembeyaz sayfa kocaman bir pişmanlık ve "Hayır!" ile lekelenmişti... Atlatılacaktı elbette...

Hepsi atlatılır.

Ama bir şeyler hissediyorsanız, hiçbir zaman kolay olmaz.

Tüm bunlar yaşanırken Evre – hayatımın ikinci katmanının başrolündeki o kız – benim sadece arkadaşımı. Nereden bilebilirdim benden hoşlandığını? Ne değişecekti, eğer bilseydim? Hiç, sanırım. Bunlarda takılıp kalacak bir şey yok. Zamanlamaya sayıp sövmem ise tamamen kişilikle alakalı, önemli bir şey değil.

Hayatımın ilk katmanı sonlanırken, ikinci katmanı başlıyordu... Bunun farkındaydım, ama tehlikeli buluyordum. Evre, biricik arkadaşım, ileride "dostum" diyeceğim insan, ondan hoşlanıyor gibiydim.

Aslı ile arkadaşlık geçmişimiz neredeyse hiç olmamıştı. Çok kısa bir süre içerisinde bir şeyler hissettim ve daha kısa bir sürede bitti. O zamanlar ne hissettiğimi yazmam mümkün değil, çünkü artık hiçbir şey kalmadı. Tek bildiğim, doğru düzgün bir geçmişimiz olmamasına rağmen arkadaşlığa devam edememiş olmamdı.

Evre ile arkadaşlığımızı basit bir hoşlantı uğruna riske atmak istemedim. Beraber yaptığımız tüm o güzel şeylerin *bitme olasılığı* olmasını *bile* istemiyordum çünkü. Hissettiklerim bu riski almaya değmezdi. Ama kıskanıyor muydum onu ne?

Kaybetme korkusu nedir bilir misiniz? Zamanlama hatası yapma ve geç kalma korkusunun ne kadar kötü şeyler olduğu hakkında fikriniz varmı? Kaçınız inandığınız şeyler uğruna çaba sarfetmeniz ya da kendinizden bir şeyler vermeniz gerektiğine inanıyorsunuz?

&

Hayatımın ikinci katmanında Aslı benim için bitmişti. Evre vardı artık. Günbegün daha çok şey hissediyordum, ama söyleme cesaretini bulamıyordum... Onsuz yapamazdım çünkü. Ona değer veriyordum.

Evre'ye elbette durup dururken âşık olmadım. O *doğru zamanda doğru yerde* olmuştu hep. Aslı'yı unutmaya çabaladığım zaman yanımda olan oydu. Sürekli ortak şeyler

yaptığımız, birçok konuda uyduğumuz kişi oydu. Tüm gecesini beni dinleyerek geçiren, *yanımda olduğunu söylemek yerine bunu gerçekten yapan*, soğuktan donarken eldeki tek sandviçimizi bölüşerek kahvaltımızı yaptığımız insan da oydu.

Ne de güzel günlerdi! Değere değer katıyorlardı...

Bunları da unutmadım!

Bence "hoşlanmak", "Onlu da yaparım onsuz da." diyebilme kabiliyetidir. Eğer birisinden sadece hoşlanıyorsanız alabileceğiniz olası bir "Hayır!" cevabı sizi yıkmaz. Üzer, ama o da birkaç gün içinde geçer. Arkadaşlığınızı koparmadan devam edebilirsiniz.

Onsuz yapamam diyorsanız, hislerinizi belli etmeden duramıyor ve kendinizi engelleyemiyorsanız sınırı aşmışsınız demektir. Sınır ise o insanla paylaştığınız değerlerin derecesine bağlı oluyor sanki.

Eğer aşk bilimsel olarak tanımlanabilecek bir şey olsaydı, tanım sanırım buna benzerdi.

Evre'ye karşı hislerimi bastırmak için elimden geleni yaptım. Riski almaya değmezdi. Çok kısa anlar için de olsa, o kadar yakın oluyorduk ki onun da bana karşı bir şeyler hissedebileceğini düşünüyordum. Ama genel olarak böyle bir şey yoktu ve dostluğumuzu riske atmamak için susmam gerektiğini biliyordum.

Bu sırada biriyle tanıştım. Evre'nin yakın bir arkadaşı olan Sinem ile. Hoştu, hoşsohbetti, eğlenceliydi ve birlikte zaman geçirmekten hoşlanacağınız biriydi. Öte yandan tanışalı bir hafta bile olmayan biriyle ne kadar şey paylaşabilerseniz ancak o kadarlık şey paylaştığımızdan onu hiç mi hiç tanıımıyordum. Ortak bir anımız yoktu. *İleride geriye dönüp neydik ne olduk diyebileceğim hiçbir şey yoktu.* Bir süre beraber vakit geçirdik. Ama en sonunda daha fazlasının olmayacağı belli olunca bunu açık açık konuştuk.

Açık açık konuşmamız hiçbir sorun yaratmadı. Ne kaybedecektik ki, sorun yaratsın? Tam tersi, gelecek iyice netleşmiş oldu. *Arkadaşlıktan fazlasını gösteren bir anımız olmamıştı ve hiç olmayacaktı.* Ama arkadaşlık olduğu yerde kalacak, hatta biraz daha sağlamlaşacaktı.

Onsuz da yapabilirdim. Yaptım da. Çünkü o sıradan bir arkadaştı. Hoş biriydi, ama sadece arkadaştı. Hiçbir şey başlamadı, *hiçbir şey yıpranmadı*, hiçbir şey değişmedi. Hiçbir eksiklik ve hiçbir değişiklik olmadı.

Eğer çıksaydık hoş olabilirdi, ama olmaması kesinlikle bir sorun değildi.

Evre'nin farkı buradaydı işte... O kadar çok şey paylaşmıştık ve o kadar sıkı bağlarla bağlanmış hissediyordum ki onu kendime, hislerimi söyledikten sonra hiçbir şeyin hiç değişmeden devam etmesi mümkün değildi...

Daha sonra araya bir soğukluk girdi Evre ile. *Benim hatalarım*, onun sorunları, benim sorunlarım derken bir süre hiç görmedim onu... Evet, onu özlüyordum, ama sadece

bu kadardı. Bir dostu özlemekten biraz fazlasıydı, ama yine de deli gibi onu istemiyordum.

Bir sürü olay geldi geçti...

En sonunda tekrar eski halimize dönüp konuşmaya başladık. O gün bana birisinden bahsetti... Tanıştığı ve hoşlandığı birisinden... Başımdan aşağı kaynar sular döküldü! Geç kalıyordum!

O gün ironik bir gündü... 330 ile Bornova'ya dönüyorduk. Otobüste ellerimi tutuyordu, ellerini tutuyordum. Böyle konuşuyorduk biz.

Şuna kesinlikle inanmıyorum: Ele ele tutuşmak, sarmaş dolaş yürümek bence hiçbir şartta dostluğun bir göstergesi olamaz. Ben hiçbir dostumla el ele konuşmadım. Dokunmak bir şeyler ifade eder. İsterseniz birbirinizi en iyi anlayan insanlar olduğunuzu iddia edin, bir şeyler ifade eder işte!

Dokunuşlar birçok şeyi değiştirebilir.

Bende zamanlama kavramı hiç olmadı ve bu gidişle olmayacak sanırım.

Mümkün olan en kötü zamanlama ile ona olan hislerimi anlattım. Bana ihtiyacı olan bir zamanda. Ona dost olarak yardım etmem gereken bir zamanda. Onu yakın bir süre içerisinde kaybedebileceği mi düşündüğüm bir zamanda. Ve bitti. Onu yapayalnız bıraktım. Birbirimizden çekinir olduk. Üniversitenin ikinci senesi, hayatımın ikinci katmanı böyle bitti.

Çok fazla hata yaptım. Saçma sapan yanlışlarım oldu. Çok önemsemediğin birisineyse sorun değil... Ama sevdiğin birine karşıysa ne kadar pişmanlık duyarsan duy, ne kadar alırsan al dersini, ne kadar dilerse dile özrünü en başta kendi kendini affedemiyorsun ki!

Pişmanlık duymuyor muyum sanıyorsunuz?

Bazen aşktan nefret edesim geliyor. Cinsiyetler farklı olduğu zaman dostluğunuzun derecesine güvenemezsiniz. Her zaman bir şey olabilir... Ve ne yazık ki genelde iyi olmuyor.

Seneyi nasıl bitirdiğimi bir ben bilirim bir de Allah... Hoşlandığımız kişinin yanı sıra en yakın dostunuzu da kaybediyorsunuz... Ve hepsi sizin aşk denen anlamsız duygunuz yüzünden... Hissettiklerim için pişmanlık duymadım. Ama birbirimizle konuşmamamız benim neden olduğum bir şeydi. Bunun suçluluğu hiç geçmedi...

&

Sene bitip de evime döndüğümde biraz rahatlamıştım. Ailem, farklı bir arkadaş ortamı ve yazın tembelliği hep benim yanımdaydı. Evre'yi ne görüyordum ne ondan haber alıyordum... Onsuz her hayalimde onu biraz daha unutuyordum... Aslı gibi...

Hayatımda en derin etkiyi bırakan *hayatımın üçüncü katmanı* yazın gelen bir elektronik posta ile göz açıp kapayıncaya kadar başladı.

Aylar sonra ilk defa haber almıştım Evre'den! Hem de hiç beklemediğim bir anda... Onu neden sevdiğimi hatırladım. Ne hissetmem gerektiğini bilemedim.

Yazın ortasındaydık. Antalya'da, Evre'den olabildiğinde uzaktaydım. Haber almıyordum, düşünmüyordum. Onu unutmak için bir şansım vardı. *Onu unutabilirdim!* Hayatımın üçüncü katmanının başlaması ile bu ihtimal sona erdi. *Bundan dolayı asla pişmanlık duymadım.*

Özür diliyordu yazdıklarında... Bana yaşattıkları için, beni yarım bıraktığı için özür diliyordu. Belki başka yer ve zamanda olsa her şeyin çok daha farklı olabileceğini söylüyordu. Hayati tehlikesi vardı ve bu halde gitmek istemiyordu.

Benim başka yer ve zaman yaratmaya çalışacağım belli değil miydi?

Asıl ben hatalıydım, özür dilemesi gereken bendim. Hislerim için değil, onları olabilecek en kötü zamanda söyleyip onu yalnız bıraktığım için...

Zamanlama hatamdan dolayı duyduğum suçluluk kolay kolay geçmeyecek.

Yazın yazışmalarımız devam etti. Ona daha en başta "hâlâ onu unutamadığımı" söylemiştim. Ona karşı neler hissettiğimi gayet iyi biliyordu...

Sizi hâlâ unutamadığınızı söyleyen birine dost sıfatıyla dönmeniz mümkün mü?

Karşınızdakinin ne beklediği oldukça açık: "Seni hâlâ unutamadım."

"Dediğin gibi az kaldı. İzmir'de "beraber" fethedecek çok şeyimiz var. Ve ben buna hazırım." demişti bana. Az kalmıştı... Tatil bitiyordu! Evre'ye kavuşacaktım, hem de hep hayal ettiğim gibi! Artık "beraber" olacaktık! Ne de çok keşfedecek şey vardı etrafta! Ne çok şey vardı beraber yapacak!

Olmadı.

Âşık olduğunuz kıza hislerinizi anlattığınız için araya bir soğukluk giriyor. Ayrılıyorsunuz. Aylar sonra size mesaj atıyor. Sadece sizi düşündüğü için... Cevaplamadan edemiyorsunuz. Ondan hâlâ hoşlandığınızı söylüyorsunuz. Yazışmanız devam ediyor...

"İzmir'de "beraber" fethedecek çok şeyimiz var. Ve ben buna hazırım." yazıyor size. Böylesi bir durumda bunlar arkadaşlıktan fazlasını ifade eder. Bu yanlış anlama falan olamaz!

Hatalı seçilmiş kelimeler çok can yakabilir.

Daha önceki katmanlarda arkadaş kalamamış birinin, eski aşklarından çok daha fazlasını hisseden birinin, hâlâ unutamadığını söyleyen birinin dost formunda dönebileceği akla hayale sığar mıydı?

Evre daha önceki tecrübelerimde ne kadar yıkıldığımı biliyordu. Kendisinden hâlâ hoşlandığımı da... Bir şeyler olacağı apaçık belliydi, dost değildik biz artık. Kendinden emin değilken bana böyle yanaşması, ucunda duygularımın, benliğimin, her şeyimin olduğu bir *deneye* başladığımızın habercisi değil miydi?

Benim ne istediğim hep belliydi. Alamadığımda ikinci defa yıkılacağım da. Evre bunları düşünecek kadar tanıyordu beni.

Bazen o mesajı hiç atmamalıydı diyorum. Atmamalıydı. Kendinden emin olana kadar atmamalıydı.

&

*Her şey bana Evre'yi hatırlatıyor. Tüm çiftleri kıskanır oldum. Ne
eksliğimiz vardı? Neden biz onlar gibi olamadık diye soruyorum
kendime. İnanamıyorum bazen sonumuzun böyle bittiğine, gördüğüm
kâbustan uyanacağım diye bekliyorum.*

Ama geçecek...

*Yurdun bahçesinde yürümekten çekinir oldum. Oturduğumuz
banklarda bizi göremem diye. Sabahladığımız sandalyelerde kimse
oturmaz diye korkuyorum. İçim sızlıyor tünelden geçerken. Bisikletimle
geziyorum kampusta, ama orada yağmurların altındaki romantik çift
biz değiliz...*

*Sonra birden kafama dank ediyor, zaten hiç "biz" olamamışız ki!
Otogarda yolcu ettiğim kız Evre değil. Evre, adını senaryoya yazan kız
değil.*

*Nice şeyler yaşadığımız her yerden tek başıma geçiyorum. Bazen
başkaları oluyor bizim olduğumuz yerlerde. Sarılmış bir çift
görüyorum, özlemlerini gideren... Birbirlerini asla yalnız bırakmayan
çiftler...*

Biz böyle olmamalıydık diyorum sonra. Neydi o neden?

*Bunlar içimi acıtıyor. Bunca şey yaşadığım Evre'yi yanımda
görememek beni öldürüyor...*

*Sonra fark ediyorum ki, bunlar öyle kolay bitecek şeyler değilmiş.
Bunlar bir anlam ifade etmesi gereken şeylermiş. Etmediğine göre hepsi
'öylesineymiş.'*

*Bu daha da çok içimi acıtıyor... Ardından bir şey gelmeyen ama gelmesi
gereken onlarca hareket... Olmaması gereken bir son!*

Ama mecbur değil miyim? Bunlar bile unutulur. Hepsi geçer.

&

Yaz gidip İzmir geldiğinde içimde –haliyle– bir umut, bir beklenti vardı. Ve bunun sorumlusu Evre’ydi. Birlikte bir şeyler yapacaktık. Hayata açılan beyaz bir sayfayı birlikte dolduracaktık...

Bu beklentiyle geldim İzmir’e.

İlk gün ilk hayal kırıklığını yaşadım. Biz neydik? Dost değildik. Arkadaş ya da sevgili de değildik. Bir şeyler var diyordu, ama yetmez diyordu.

En kötü yanlarımdan biri sabırsız olmam. Ama hiç göreniniz oldu mu, inandığım değerler uğruna nasıl bir sabır taşı olabileceğimi? Bileniniz var mı?

Bana karşı bir şeyler hissettiğini söylüyordu. Kendimi çözmem lazım diyordu. “Sen beni bekleme, ben hazır olduğumda hâlâ orada olursan birlikte oluruz.” diyordu... Sanki beklememem bu mümkünmüş gibi... Onu karşı ne hissettiğimi herkesten daha iyi biliyordu. “Belki de kendimi hiç çözmem.” diyordu. Ağzından bal damlamıyordu.

&

Herkes hayal kurar. Ben de kuruyorum.

Evre’yle beraberiz. En sonunda sorunlarımızı çözmüştük. O da bana karşı bir şeyler hissediyor ve buna göre davranıyor.

Sabah okuluma gitmek için çalar saatimin sesiyle uyanıyorum her zaman olduğu gibi. Gülümsüyorum ama bu defa. Çünkü içinde soru işaretleri, sorunlar ve acabalar olmayan mutlu bir güne başlayacağıma inanarak uyanıyorum. “Günaydın Evre!” diyorum içimden, onun da böyle dediğini bilerek...

Dersler daha bir az sıkıcı geliyor, arkadaşlar daha bir eğlenceli! İnsanlarla sıkıntımı değil, neşemi paylaştığımı fark ediyorum. Dünya arkadaştan duyulan bir kahkaha, bir dostun gülümsemesi ve Evre’nin varlığının hissi ile daha güzel bir yer oluyor!

Dersler bitince birkaç arkadaş kütüphaneye gidip vizelerimize çalışıyoruz. Yorgunluktan sürünür bir halde bisikletime binip yurduma dönerken aklımdan geçen “Vize sonrası ne güzel olacak!” oluyor.

Yurda dönünce derslerime bakmaya devam ederken Evre arıyor beni. “Haydi, Umut’çum, yemeğe gidelim.” diyor. 15 dakika sonra ben, benimle gelmek isteyen arkadaşlarım, Evre ve onun arkadaş grubu yemekhaneye gidiyoruz. Sohbet eşliğinde güzel bir yemek yiyor, yurdumuza geri dönüyoruz.

Vize dönemi gibi stresli bir dönemde Evre’yi bu kadar kısa bir süre bile görmek beni rahatlatıp hayatın ders çalışmaktan çok daha “güzel” şeyler içerdiğine inandırıyor. Yemekhaneden yurda kadar olan o kısacık yol boyu ona sarılmam, onun bana sarılması, göz göze gelip gülümsememiz dünyanın boktan bir yer ya da mükemmel bir yer

oluşunun tek bir insana bağlı olabileceğini öğretiyor. O an onu sevdiğimi tekrar hissediyorum.

Yurduma dönünce vizelerime devam ediyorum. Gece uyumadan önce Evre'yle son bir defa konuşup geçirdiğim en güzel günlerden birinin, geçireceğim en güzel günlerden biriyle yer değiştirmesini mutlulukla seyrediyorum.

Benim de hayalim buydu.

&

İzmir böyle başladı. Sonrası biraz garipti. Bana karşı bir şeyler hissediyordu, ama yeterli değildi. Beni kıskanıyor ama "Beni bekleme." diyordu. Başkasıyla kendini benim yanımda el ele düşündüğünde bin parçaya ayrılıyor ama bana da "Evet" diyemiyordu. Denediğini, geçen her saniye denediğini söylüyordu, ama her geçen gün öncekinin aynısıydı. "Nerede ve kiminle olursak olalım senin yerin daima ayrı olacak." diyordu, bense onu başkasıyla görmektense ölmeyi tercih ederdim.

Sanki benli de olmuyordu, bensiz de.

Bense onu bekliyordum... Keşke ona olan inancım sonsuz olsaydı da tek kelime bile etmeden bekleyecek gücü bulabilseydim...

Ona çok baskı yaptım. Büyük bir hataydı. Ama nedenlerim açık. Neyi yapıp neyi yapamayacağım da. Sınırlarım da belli. Elimden daha iyisi gelmiyordu. Mükemmelliğin yakınından bile geçmiyorum. Ben ancak bu kadarını yapabildim.

Benim ne hissettiğimin bilincinde olarak yazın yazıştıklarımız, içimdeki umut, sonrasındaki hayal kırıklığı ve Evre'nin bana söylediği şeyler bende soru işaretlerine neden oldu. Eğer sonunda bir şeyler olacağına, bir şeylerin değişip geliştiğine, öyle ya da böyle bir sonuca varacağına inansaydım susar ve sonuna kadar beklerdim. Hâlbuki bizde öyle bir şey olmuyordu.

Ben olumsuz düşünen bir insanım. Buna rağmen sonunda "biz" olacağımıza inanıyordum. Çünkü aksini gösteren hiçbir neden yoktu yaz sonuna kadar. En ufak bir neden bile...

Şimdi dönüp bakıyorum da, bize ne olmuş böyle diye diyor, cevaplayamıyorum.

Hayat akıp gidiyordu. Kimileri mutluluğuna kavuşuyor, kimisi intihar ediyordu. Benim için ise hayat beklemekten ibaret olmuştu. Evre'yi gördüğüm günler iyi, diğerleri kötü geçiyordu. Şu bekleyiş bir an önce bitse de yaşamama kaldığım yerden devam etsem durumundaydım.

Yalnızdım da. Geçen sene biraz zorunluluktan da olsa sıkça beraber vakit geçirdiğimiz oda arkadaşım da gitmişti artık. Bir kız arkadaşı vardı ve bana ayıracak zamanı yoktu. Elbet tanıdıklarım vardı, ama herhangi bir ortama girmek için en ufak

bir çaba harcamamıştım. Bunun da bir nedeni vardı elbet. Evre'nin benle zaman geçirmek isteyeceğini umuyordum. Yemeklerimizi beraber yiyebilirdik. Evre gibi birisi olduğunda başkalarıyla dolaşmak zevk de vermiyordu bana. İhtiyacım yoktu o an için başkalarına, çünkü Evre'nin yanımda olduğunu zannediyordum. Bir süre sonra şunu fark ettim ki, Evre'nin yaşamına hiç giremedim. Yaşamında bana vakit ayırıyordu, ama bu kadardı.

Evre'yle olan sorunlarımız çözülmediği müddetçe başka insanları pek düşünemez olmuştum. *Yeni bir ortama atlamak, eski arkadaşlardan birkaçını görmek ya da buna benzer şeyler boş verilecek düzeyde önemsiz görünüyordu bana.* Çünkü çok değerli bir insanla, geleceğimizi etkileyecek çok önemli bir meselemiz vardı. Diğerlerine ayıracak kafa mı kalmıştı bende?

Evre'yle sıkça konuşuyorduk geleceğimizi... Benim için yarını görememek bir sorundu. Üstelik çözüleceğine inanmıyordum.

Güne başlıyorduk herhangi iki arkadaş gibi... Muhabbet ediyorduk havadan sudan. İyi de vakit geçiriyorduk. Ama ben sorunları yok sayıp yaşamama devam edemiyordum. Çözülmesi gereken şeyler varken her şeyi yok sayıp vakit geçirmek beni rahatsız ediyordu. Çünkü bir şey değişmiyordu, bir şey çözülmüyordu ve ben çok da iyi bir durumda değildim. Evre, yanında olduğum için mutluydu; ama Evre sadece arkadaş modunda olup sorunlarımızı yok saydığı için ben değildim. Onun için de "Bize ne olacak?" sorununu dile getiriyordum sık sık...

Aynı şeyler tekrarlanıyordu. Bir şeyler var, ama hazır değilim diyordu. Hep aynı nedendi... Hiçbir şey değişmiyordu. Çabaladığını düşünüyordum, buna değmeliydim. Ama yeterince çabalamadığına inanıyordum. Dahası, nasıl "hazır" olacağı hakkında fikrim de yoktu... Ve ona olan inancım her geçen saniye azalırken, hayal kırıklığım da o derece artıyordu. O ise yanında olduğum için mutluydu.

Tüm insani hislerimi unutup, susup, onu bekleyip, hiçbir gelişme olmamasını seyretmemi bekleyemezdi.

"Biz neyiz?" konuşmalarını yaptıktan sonra yakınlaştırdık hep. Bir şeylerin değişeceğine inanırdım ben de. Bu mutlulukla gün biterdi... Bir sonraki gün yine buluştuğumuzda sadece iki arkadaştık... Birkaç gün önce hiç konuşmamışız gibi. Hiçbir ilerleme yoktu.

Bunun ne kadar acı bir şey olduğunu fark edebildiniz mi?

Benden hoşlandığını söylüyordu. Ertesi gün, her şey sıfırdan tekrarlanıyordu. Başkalarının yanında ya da bir sonraki gün sıradan iki arkadaştan farkımız yoktu. İnsanlar hoşlandıkları kişiyle yakın olmak için can atarlar. Bizse "konuşma" olmadıkça iki arkadaştan farksızdık. Ama benden hoşlandığını söylüyordu. Anlam veremiyordum. *Sanki benim zorlamamla oluyordu her şey.* Yazın Evre'nin yazdığı "*Sen benim bir parçam oldun.*"u hissedemedim hiçbir zaman... Yarım bıraktığı söylemişti beni... Niye tamamlamıyordu?

&

Beklemek,
Akan suya, geçen güne inat
Beklemek...
Nereye kadar beklemek?
Neden beklemek?
İnsanlar geçiyor el ele...
İnsanlar geçiyor yorgun.
Sel akıyor hayatlardan...
Neyi beklemek?

Sabır taşı çatlıyor zamanla
Tükeniyor tüm umutlar.
Beklemek...
Geçen kalana kadar beklemek!

&

Vakit böyle geçtikçe ben iyiden iyiye çökmeye başladım. Sabretmek için elimden geleni yapıyordum, ama yeterli olmuyordu... Vakit akıp gidiyordu...

Benim daha fazla sabretmeyi başaramadığım bir gün yine konuşmaya başladık... Beklemekten bıkmıştım, yapamıyordum artık. O gün ondan "Evet" ya da "Hayır" cevabı almak için yola çıkmıştım. "Biz birlikte olursak" kısmına geldi konu. Çok olumsuz ve çok ayrıntılı düşünüyordu Evre. Sanki bir ilişki yürütebileceğimize hiç inanmıyordu. Ya olmazsa diyordu... Biz ne oluruz? Kimse bilemezdi tabi. Nasıl bittiğine bağlıydı. Ya seni hayal kırıklığına uğrattıysam diyordu bana. Sanki hiç mi uğratmıyordu bekleterek?

O zamanlar görememiştim. Çok da bir inancı yokmuş sanki Evre'nin. Ama "denemeye" karar verdi. Benim daha fazla sabretmeyi başaramadığım o gün "çıkma" başladık.

İyi bir deneme ama büyük bir hataydı.

İnsanların uyuşmadığı konular olur. Bizim de düşünce farklılıklarımız vardı. Uyuşmadığımız konularda beni ikna edebilirdi... Deneyebilirdi. Eğer birinden hoşlanıyorsanız ve düşünce farklılıkları sizin için önemliyse ipin ucunu bırakmak yerine o kişiyi ikna etmeyi denersiniz. Deneyebilirdi...

"Birlikteliğimizin" ilk günü hiçbir şey değişmedi. Zaten "konuşmalarımızdan" sonra sevgili gibi olduğumuzdan, öyle bitti o gün.

Hafif bir yağmur yağıyordu, her zamanki gibi kampusu turluyorduk. Argefar binasının önünden yurda doğru süzülürken elimi tutmuştu. Sonrasında olan her şeye rağmen o gün yaşadığım en güzel gündü.

O günü unutamadım.

Ertesi gün de fena değildi. Ya da ben öyle sanıyordum. Derken benden kaçmaya başladı. Beni yok sayıyordu. Böyle gitmeyeceği belliydi, yapamıyorduk. İşler daha fazla sarpa sarmadan bitirmemiz gerektiğini söyledim. Dördüncü günün sonunda tekrar ne olduğu belli olmayan durumumuza döndük.

Acaba sırf ben ısrar ettim diye ya da beni kaybetmemek için mi denemeye karar vermişti?

Hiçbir zaman bilemeyeceğim.

Kaldığımız yerden devam ediyorduk... Hâlâ içimde bir umut vardı.

“Konuşmalarımız” geri döndü. Bir gün sevgili gibi olup, ertesi güne hiçbir şey kalmayan günler de geri döndü. Bana “kendimi çözmem lazım”ın nedenini bildiğini söyledi. Ve bana hiçbir zaman anlatmayacağını da.

Bilinmeyen bir neden vardı. Hiçbir gelişme, hiçbir değişme yoktu. Bunlara rağmen bana “Hayır” demiyordu ve ben de elimden geldiğince sabrediyordum...

Zaman akıp geçiyordu. Ben iyice çöküyor, çöküyordum. O nedeni bilmiyordum, öğrenemiyordum.

Zaman geçti. Kendimi iyice kötü hissetmeye başlamıştım. Onu silip atmam gerektiğini fark etmişti mantığım ama duygularıma söz geçiremiyordu.

Tekrar denemeye karar verdim. Yine “Evet” ya da “Hayır” yanıtı alacak, bitirecektim öyle ya da böyle. Çekip gitmeye gücüm yetmiyordu. Ayrıca bunu yapamayacağım kadar çok şey yaşamıştık.

Çünkü bırakan taraf olamayacak kadar zayıftım!

Ufak bir sürpriz eşliğinde bir tura çıkardım Evre’yi... Ancak diğer günlerden hiçbir farkı olmadı. Yine sıradan arkadaşlık, ardından “konuşma”... “Evet” cevabı alamadım. “Hayır” da. “Bitti” diyemedim. Onun yerine ağzımdan tek çıkan “Bir süre seni görmek istemiyorum.” oldu. Bu kadar zayıftım işte! Ona karşı bu kadar savunmasızdım!

O gün onu öpmek istediğimi söylemiştim... Günün sonunda “İçinde kalacaksa öpebilirsin.” dedi. Çocuk avutur gibi... “Hayır.” dedim. “Belki bir gün sen de istersen, o zaman.” İki dakika sonra beni öptü. Ve aynı şeyi tekrarladı. “Bu sen istediğin içindi.”

Anlam veremedim... Hoşlandığın insanı öpmek ne derece istenmeyecek bir şeydir? Ya da insan birisi istedi diye onu öper mi? Ya da gerçekten isteyerek öptüyse böyle bir açıklama ile yaptığı hareketin anlamını neden küçültmektedir? Bunu hiçbir zaman bilemeyeceğim sanırım.

&

Dedim ya Evre'ye karşı çok zayıfım diye... Görüşmek istemediğimin dördüncü günü dayanamadım, mesaj attım ona. Onu görmek istesem de istemesem de zaten aklımdan çıkmadığımı, onun için görmek istediğimi söyledim. Cevap gelmedi. Ertesi gün mesajımı alıp almadığını teyit ettirdim, almış. Daha sonra beni bir defa bile aramadı. İnsanların "hassas" dönemlerde birbirleriyle normalden de fazla ilgilenmesi gerektiğini düşünüyorum. Oysa Evre bu olaydan sonra beni bir defa bile aramadı. Onun için hiçbir problem yoktu sanki.

Kötüye gidiyordum, kendimi aşırı yıpratıyordum. Hiçbir şey iyiye gitmiyordu. Evre hâlâ "deniyorduysa" bile ben artık buna inanmıyordum. Ama o kadar kişiliksizdim ki bitiremiyordum da. Yapabileceğim hiçbir şey kalmamıştı.

Onunla son defa "konuşmak" istediğimi söyledim. İkimiz de fazlasıyla bıkmıştık "konuşmaktan", hiçbir şey değişmiyor, iyileşmiyordu. "O" neden hakkında tek bir fikrim vardı ve gerçekten doğru tahmin ettiysem "o" nedeni, çözümlenebileceği en yakın vakte kadar bekleyecektim. Ondan sonra Evre'den olumlu ya da olumsuz kesin bir cevap alacak ve gidecektim.

Belki paranoyaktım, aldığım cevaplardan mutlu olmayan biriydim ve onu görmeden yapamayacak kadar kişiliksizdim.

Uzunluğu bilinmeyen bir süre için hoşlanan iki insanın birlikte olmasını engelleyen, bu iki insanın hoşlantılarını gizlemesine neden olan ve ne olduğu bilinmeyen bir nedeni ve bu nedenin çözümü konusunda bir gelişme olup olmadığını sormadan duramayacak kadar kişiliksizdim.

Gerçekten değer verdiğim bir insan ile aramdaki sorunları çözememişken, sıradan birkaç arkadaşımı ya da derslerimi ihmal edecek kadar kişiliksizdim.

Evet, ben buydum belki de.

Ona bunların hepsini anlattım. Bana bir saniye bile düşünmeden "Hayır." dedi. Dört günlük deneyimizden sonra inancını kaybettiğini söyledi...

Neden inancını kaybettiği o gün bana bunu söylememişti? Neler yaşadığımı bilirken beni niye yanında tutmaya devam etmişti?

"Hayır" dedi. Bundan sonra ne olacağını sordu. Ne olabilirdi ki? Bitmişti. Yazın hatalı bir şekilde başlayan koca bir deney büyük bir hüsrarla sonlanmıştı. İki hafta onu görmeyip, unutup, dost olmaya kaldığımız yerden devam mı edebilecektim? Evre'nin beni reddettiği konusunda Evre'yle mi dertleşecektim?

Geriye dönüp baktığımda gördüm ki, yazın ne umutlarla başlayan nice şeyler bir anda bitmiş.

&

Evre'nin benim için çok iyi bir dost olduğu dönemleri unutmadım! Yaptığımız onca şeyi ve güzel anıları da... Ama duygularımın nasıl iki defa yıkıldığını da unutmadım!

Bu ilişkinin, Evre'yle aramızda olan her şeyin, mutlu bir sonla biteceğine inanıyordum. Benim kadar olumsuz biri bile geleceği parlak görüyordu.

Gel gör ki yazdan bu yana söylenenler, yazılanlar ve yaşatılanlar hepsi bitti. Bu hisler böyle *bitemezdi*. Aylar boyu anlatılan, yazıldığında sayfalar tutan hislerin sonu böyle olamazdı.

İşte bu yüzden, her şey yalanmış!

Bu yüzden yazılan her şey, söylenen her söz, yaşatılan her bir dokunuş göstermelikmiş!

Evre'nin sorunlarını aşabileceğine, mutluluğun yakın olduğuna inanmıştım. Dünyü unutilan her gün inancım sarsıldı, hayal kırıklığı ve sorgulama isteği geldi.

En büyük inançlar böyle sarsılır, en büyük umutlar böyle tüketilirmiş!

Hatalarımı ve sorunlarımı biliyor ya da öğrendiğimde kabul ediyorum. Masum değilim. *Sabırsızdım mesela...*

Benden daha öte olan o “şey”i hiçbir zaman bilemedim. O neden neydi? Gerçekten tüm bu olanlara değecek bir şey miydi? Belki ne olduğunu bilsem ya da bütün bunlara değecek, zamanla çözülebilir bir şey olduğuna ve Evre'nin çözmek için elinden geleni yaptığına inansam, o zaman çenemi bir daha açmaz, beklerdim.

Her zaman çaba gösterilir ama her çabanın bir adım ötesi vardır. Demek ki buna değmiyordum. Eğer bana gerçekten değer verse, neler hissedeceğimi bile bile kendinden emin olmadan geri dönüp tüm duygularımı ikinci defa yıkar mıydı? Onca yıldan sonra bana hâlâ söyleyemediği ne vardı? Beni kaybettirecek kadar önemli?

Buna değmezmişim.

Evre için canımı verirdim. O ise “Ne olacaksa olsun artık!”, “Hayır!”, “Nerede ve kimlerle olursak olalım...”ı seçti. Önce geri döndü, denedi, bir nedenden dolayı yapamadı ve gitti. Öylece kalıp, olanlara anlam veremeyip yıkılan ben oldum. Ben hayatımı onunla paylaşmayı deliler gibi isterken o bunu külfet olarak gördü. Hayatına beni katma değişikliği onun için zordu. Bu nasıl bir hoşlantıydı ki?

Bundan dolayı değer vermek hataymış.

Güzel bir yazın böyle bitmesi hayal kırıklığının sınır tanımadığı noktaymış.

Aylar süren bekletiliş bir gün içerisinde bitiverdi. Çünkü aylarca süren o yaşananlar birer görüntüden ibaretti.

Elimizden geleni yaptığımıza inanmıyorum.

Biz başarırdık!

Evre artık tanıdığım Evre değil. O değişmiş. Evre artık istedikleri uğruna bir dünyayı göze alan o kız değil. Evre artık beraber gururla “biz” diyebileceğimiz kız değil. O

artık ona verdiğim değeri hak eden kız değil. Neler hissedeceğimi bile bile geri dönen, her şeyi ikinci defa yokuşa sürükleyen o kız Evre olamaz!

Ben onun için canımı verirdim. Ona bu derece değer veriyordum. Ama yaşadıklarım, hayal kırıklığı üstüne hayal kırıklığı, tükenen ümitler ve çöken bir hayat oldu. Ona verdiğim değer hakkında hiçbir fikriniz yok! Bana yaşattıklarından sonra ona verdiğim değer yarısını bile hak ettiğine inanmıyorum! Hak etse, sonumuz böyle olmazdı.

*Biz balık tutacaktık! Biz Foça'ya gidecektik! Operaya gidecektik!
Tiyatro izleyecektik! Mısır'a gidecektik!*

Biz vals öğrenecektik.

*Biz Manhattan Skyline dinleyerek hafif yağmur eşliğinde akşam
serinliğinde dans edecektik! "Aşkım!" diyecektim ona... Evre'm...
Sımsıkı sarılıp ısınacaktık.*

Batırmayacağımız bir gemimiz vardı!

Biz buyduk!

Biz başarırdık!

Fark ettim ki o gemi geçen sene batmıştı, yazın batığı çıkardık ama onarmadan tekrar üstüne bindik. Yine battı. Onarmak için neyin gerektiği belliydi, ama o bana istediğim gibi gelemedi. Benim onu ne olarak göremeyeceğim zaten belliydi başından beri.

Onu görünce içimi bir kızgınlık kaplıyor yaşattıkları için... Tutarsızlıkları için. Sonra bir kırgınlık... Hayal kırıklığı hiç geçmiyor zaten. Ama kalbim küt küt atıyor hâlâ.

Bana neler yaşatmış olsa da, ne kadar büyük bir hayal kırıklığı yaşamış olsam da, ne kadar değerinin önemli bir kısmını kaybetmiş olsa da onu hâlâ deliler gibi seviyorum.

Tüm kötü şeylere rağmen en güzel anılarım da bu katmanda çünkü.

Unutmaya çalışıyorum... Unutulur. Her şey unutulur. Zaman gerekir. Uzunca bir zaman gerekir.

Onu unutmak kolay değil. Neler yaptığını merak etmemek elde değil. Silip atamıyorum, bu kadar basit değil. Dile kolay iki buçuk sene... En iyi dost, sevilen kız, her şeyin paylaşıldığı insan! Birlikte vakit geçirmekten en çok hoşlandığım kişi.

Ve artık yok.

Bu fikre alışmak kolay değil. O boşluk hiç dolmuyor.

Ama unutulur elbet... Mecbur değil miyim, unuturum. Derin yaralar açsa da, içime kapansam da, insanlara -en çok tanıdığımı düşündüklerime bile- acabalarla yaklaşım tedirgin olsam da atlatırım.

Mecbursun ya, unutulur. Onu her gördüğümde tüm bu hisler tekrar ayaklansa, o karın ağrısı geri gelse de unuturum.

Unuturum. Mecbursan unutulur. Vakit bolca vakit... Seneler seneleri kovalar, unutulur.

Beni mutlu edecek “biz” diyebileceğim biri çıkana kadar, yani sonunda mutlu oluncaya kadar, Evre’ye asla normal gözle bakamayacağım. Mutlu olduğum zaman ise geriye dostluktan ne kalmış olacak ya da dönüp arkama bir defa bakacak mıyım bilmiyorum...

Onunla arkadaş değiliz. Dost da değiliz. Sevgili hiç olmadık. Hâlbuki gelecek “Sevgili Evre’nin” elinde. Başından beri belli olan ender şeylerden biri...

Bize, bizimkisi gibi bir ilerleyişi olan böylesi bir ilişkiye böylesi bir son yakışmadı. Efsane de olabilirdik tarih de.

Tarih olduk.

Hayatımın üçüncü katmanı biterken benim hissettiklerim bunlardı.

Dördüncü katman mı?

Umut Benzer

12 – 30 Kasım 2008